

STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF
GREGOR SAMAROW

(Forts. från förra numret).

Snart vände greven åter. Lätt stödjande sig vid hans hand och vördnadsfullt hälsad af fru von Starkenburg, närmade sig hennes kungl. höghet enkestorhertiginnan Stefanie, född grevinnan Beauharnais hvilken Napoleon I hade upphöjt till fransk prinsessa för att förmå henne med dåvarande arfstorhertigen af Baden. Sedan hon vid sin gemäls sida bestigit den badi-ska tronen och 1848 blifvit änka, residerade hon i Mannheim och utgjorde där den tilldragande och lifligaste medelpunkten för den högre sällskapsvärlden. Hon hade vid tiden för vår berättelse hunnit till sextio-år men föreföll sig ännu lika elegant och behagligt, som förrstigt och värdigt. Hennes bleka, färliga ansikte med de lifliga mörka ögonen var en trogen afbild af den gammalfranska aristokraten, hvilken tycktes nästan helt och hållet försvunnen under revolutionens stormar och af hvilken man i själva Frankrike endast påträffar en och annan gångare i Faubourg-Saint-Germain's salonger. Öfver den enbäddade munns läppar hvilade ett uttryck af förbindligt välvilja, blandad med en viss vemodig resignation som de smärtsamma växlingarne i hennes lif och förlusten af hennes båda söner, hvilka dött kort efter födelsen, kvarlämnat i hennes själ. Hon bar en mörkblå robe, hennes ännu knappt grånade hår var smyckadt med ett praktfullt diadem af diamanter och lika sköna stenar gnistade i hennes collier och armband. Besvarande de församlade gästernas vördnadsfulla hälsningar med en vänlig nick, skred hon in i salen och vände sig snart till några af henne personligen kända damer för att hålla en liten cirkel före balens början.

Greve Schwertheim förde fram herr von Sarkow för att presentera honom. Storhertiginnan betraktade med vänlig välvilja den unga mannen, hvilken rodnande och förlagen stod framför henne, ty det var första gången han be-fann sig ansikte till ansikte med en förrstigt dam af så hög rang.

— Il me fere plaisir de vous voir chez moi, monsieur de Sarkow, sade hon med den älsk-värdaste artighet. Vous etes membre de la Sakobourssia? tillade hon.

Sarkow jakade, helt förvånad öfver att den höga damen just ställde denna fråga på honom.

— Vous ne portez pas le ruban, återtog storhertiginnan. Ah, je comprends, fortior hon le-ende, vous n'etes pas encore ce qu'on dit korp-schur.

Hon uttalade de tyska orden något lång-samt och med en egendomlig betoning, medan Sarkow råkade i allt större förvåning öfver denna kändedom om studentförhållena och i sin förvirring endast förmådde svara med en buggning.

Den gamla furstinnan lämnade honom nu med en vänlig hälsning och närmade sig fröken von Herbingen vid hvilans sida baron von Felsenck stod leende och tjänstvillig. Storhertiginnans blidk hade med ett sorgset och allvarligt uttryck på den sköna gestalten, som om hon vid åsynen af denna erfaren och på samma gång smärtsamt och medlidande känsla, hvilken den så lysande och beundrade damen ingalunda tycktes egnad att väcka. Hon frågade i lätt skämtande ton, om baron Felsenck ännu icke kunde hoppas på någon bönhörelse till lön för sina trogne riddartjänster. Fröken von Herbingen förnekade detta skrämtande och med stor beständighet medan hon likväl på sam-ma gång gaf sin trogne beundrare en blick, som var tillräcklig för att komma den i hans bröst alltmant glimmande gnistan af hopp att åter flamma upp.

Storhertiginnan gick vidare.

Trots den muntra ton i hvilken det korta samtalet förts, hade likväl en uppmärksam be-traktare kunnat iakttaga hur en mörk skugga blifvit släppt drag fram öfver storhertiginnans och fröken von Herbingens ansikten, liksom om båda med en slags pinsam känsla snuddat vid grän-sen af någon dyster hemlighet. Baron von Fel-senck ensam tycktes vara helt lycklig och be-låten och när storhertiginnan passerat förbi dem, tryckte han ett lätt kys på fröken von Herbingens hand, en dristighet, hvarför hans huldugudinna bestraffade honom med ett lätt slag af sin solfjäder.

Storhertiginnan hade slutat sin rund kring salen. Musiken spelade upp en polonäs och greve Schwertheim närmade sig hennes höghet och anhöll att hon täcktes räcka honom sin hand till balens öppnande. Paren hade redan ordnat sig och polonäsen började.

När paren deillerade förbi de efter storher-tiginnans inträde åter slutna dörrarne till dans-salongen, öppnades dessa tyck och försiktigt och in trädde, halfbörd och skydd, en svart ge-stalt, klädd i den kostym, som man plägar be-nämna "chaue-souris" en domino, hvars ka-puchong helt och hållet döljer hufvudet och är så fotsid, att endast täpsparne synas. Under kapuchongen såg man en svart sidenmask, ur hvilken ögonen hemskt blickade fram.

Den plötsliga uppenbarelse af denna ge-stalt, hvilken likväl blandad af den strålände belysningen långsamt smög sig fram mot det parvis ordnade sällskapet, var så ovanlig och öf-verraskande, att storhertiginnan stannade helt häpen och med större förvåning stirrade på den hemlighetsfulla varelse, hvilken just be-fann sig i hennes omedelbara närhet, medan greve Schwertheim hade största möda med att hålla sig allvarsam och bland de promenerande

paren det egendomliga ljudet af en med våld dämpad munterhet låt höra sig.

— Hvad betyder det här, greve Schwer-theim? frågade storhertiginnan på franska, me-dan hon leende skakade på hufvudet i tanke att det var någon af värden anordnad skämtsam öf-verraskning. Om vi leide i ett förgånget tide-hvarf, så vore jag vore herskarinna öfver ett stort rike, så vore jag frestad att tro på någon blö-dig sammansvärjning och frukta en under den-na svarta kåpa lurande dolk. Eller har ni kan-ske kallat hit någon af hexorna från Endor för att afslöja framtidens hemligheter för oss?

— Herrligt! — Lustigt! — Ett ypperligt skämt! hördes rundt omkring de saktat innitran-de damerna hiska.

Fröken von Herbingen, hvilken framskred tätt bakom storhertiginnan vid herr von Fel-sencks sida, trädde nu fram och sade, i det hon sträckte ut sin hand emot den hemlighetsfulla gestalten:

— Valen, jag vågar det och ber den store okände afslöja min framtid för mig i fall dessa dunkla värld öppnat sitt hemlighetsfulla sköte för honom.

Den svarta gestalten stod som fastnaglad vid golvet, medan hans häpnad blickar ur den svarta masken stirrade ut på alla dessa af ohej-dad munterhetstrålände ansikten.

— Greve Steinborn hördes åndligen en af undertryckt skrämt halvkälvad röst utropa, och då brast i ett nu den hittills med mörka dämpa-de allmänna munterheten ut i högljudt jubel. Paren upplöstes, alla trängde sig fram och bil-dade en stor krets kring den stora dominon, ropade alla damerna, skrämtande och klappande händerna:

— Greve Steinborn, greve Steinborn! God afton, greve Steinborn!

I ett nu var dominon bortkastad och slungad långt bort. Greve Steinborn stod där i bal-dräkt framför det hejldöst skrämtande sällskapet. Nervöst vridande sina små mustacher, såg han sig hämsst omkring och yttrade sedan med en djup buggning för storhertiginnan:

— Jag ber ers kungl. höghet underdånigst om tillgift. Det var icke min skull, ty man ha-de sagt mig att det var maskerdal här i dag....

— Ah, inföll fröken von Herbingen skrat-tande, greve Steinborn ville i djupaste inko-nito spela en liten intrig med oss alla. Men vi ha bevisat honom att våra ögon äro skarpa nog att genomtränga hvarje mask. Eller kanhända vore det rättare att säga att glansen af hans lys-ande personlighet omotståndligt bryter fram genom hvarje omhölje.

— Ers kung, höghet täcktes alltså förläta mig, fortfor greve Steinborn, hvars ansikte allt mera mulnade ju mer den allmänna munter-heten växte, att jag inträdd här på detta sätt. Det var som sagt icke min skull. Det var ett skämt, som man tillfälligt sig med mig, och den enda anmärkning jag i detta ögonblick ännu drister mig att tillägga, är att detta skämt san-nerligen icke synes mig höra till de bästa.

Vid de sista orden såg han sig omkring med en hotande blick och drog sig tillbaka med en djup buggning, medan han hämsst med ihop läp-parne.

En djup och pinsam tystnad efterträdde den förra munterheten. Man insåg litet hvar att det i ungdomligt öfvermod började skämt kunde komma att få ganska allvarsamma följder.

Storhertiginnan som med sin vanliga skärp-synthet upplattade det spända i situationen, tog ett steg framåt och yttrade med hög röst:

— Nej, greve Steinborn, jag kan icke ge er rätt den här gången. Skämtet var godt, ty det har muntrat upp hela vår sällskapskrets och satt oss samt och synnerligen i så godt lynne, att det vore synd om vi icke sökte bevara det. Er, min bästa greve, har detta skämt emeller-tid gjort till lejonet för kvällen. Ni vet, att le-jonet stolt skakar af sig och trampar sönder de pilar, hvilka man afskuter mot det och hvilka förmå att rispa det. Hören således, mina her-rar och damer, fortfor hon med oeffterhållig höghet blickande sig omkring, jag förklarar greve Steinborn för lejonet på vår väst och ef-ter som han det är, så ber jag honom räcka mig sin hand för att öppna balen med mig. Träd fram, greve Schwertheim och anför vår prome-nad.

Musiken, hvilken hade tystnad vid det egen-domliga afbrottet i dansen, stämde åter upp. greve Steinborn fattade storhertiginnans hand och allt mismod tycktes ha försvunnit från hans ansikte, som strålade af stolthet och gläd-jen, och under muntert samspråk dansades polo-näsen, under hvilken storhertiginnan lyckades så förtroliga greve Steinborn genom sin nedlä-tande älskvardhet, att han snart hade glömt allt groll och vid dansens slut själf tycktes vara öf-vertygad om förtäffligheten af det skämt, för hvilket han varit föremål. Han skyndade från den ena gruppen till den andra, skrättade själf högljuddast och hjärtligast åt det puts man spelat honom och förklarades till sist af damer-na värdföraren vara afslöad och till följ af den älskvardhet han utvecklade i den gång för hvil-ken de genom den mest förekommande vän-lighet sökte bereda honom en ersättning för den pinsamma förlagenhet han nödgats utså, medan man så hejldöst skrättade på hans bekostnad.

— Är du ännu ord? frågade Fritz Helmolt, när han ett ögonblick befann sig ensam med greven i danssalongen.

— Jag borde egentligen vara det, svarade Steinborn, i det han med skämtsamt hot lyfte sin hand, men jag förs icke längre vara det. Ni borde egentligen utnämna storhertiginnan till vår hedersledamot, emedan hon inlagt en så odödlig förtjänst om bevarandet af endragtén inom kåren.

— Nå, skämtet var väl kan hända litet för starkt, återtog Fritz Helmolt, men vi visste ju,

att du talte ett sådant, och du vet ju i alla fall att vi icke menade illa, utan äro goda kamrater i alla skiften.

De tryckte hjärtligt hvarandras händer. Mu-siken spelade upp för första valsen, storhertig-innan intog sin plats på en för henne inrättad, med purpursamt öfverklädd estrad och de dansande paren började att ordna sig kring salen.

FEMTE KAPITLET.

Herr von Sarkow hade emellertid lätt pre-sentera sig för alla de yngre damerna, hvilka likväl samt och synnerligen redan voro upp-bjudna, och det var med knapp nöd han fick löfte om några dansar mot slutet af balen. Så fort dansen började hade herr von Wartenstein närmast sig sin fru och såg med mörka blickar och rynkad panna på en ung dragonofficer, hvil-ken trädde in för att bjuda upp henne till för-sta dansen. Den sköna fru reste sig emellertid helt lugnt upp från sin kåsö och svarade den artiga kavallerjen:

— Jag beklagar mycket, men jag har redan lofvat bort den här dansen åt herr de Souza.

På samma gång hon yttrade dessa ord med halft bäfvande röst slog hon upp sina ögon mot den unge brasilianen, hvilken stod några steg bakom hennes man.

Med en kort buggning vände sig dragonoffi-cern bort, i det han strök sina ljusa mustacher med misshelaten min. Öfver herr von Warten-stein's sträva drag drog däremot ett belåtet le-nande och han nickade vänligt åt Luiz Antonio, som hastigt skyndade fram för att föra ut den vackra frun i danssalongen. Detta arrangemang tycktes helt och hållet vinna herr von Warten-stein's bifall, ty han följde icke efter sin fru ut i salen, som han annars vanligen brukade, utan stannade kvar i rummet, inbegripen i ett lifligt samtal med några äldre herrar.

Sarkow hade tagit plats vid en grupp af blommande martyrtid i ett hörn af danssalon-gen, hvarifrån han hade fri utsikt öfver de dans-ande. Fröken von Herbingen gaf honom ett flyktigt blick på sina stora, strålände ögon och sade till baron von Felsenck, hvilken bad om lof att få föra henne:

— Jag dansar icke, min bästa baron. Det kunde vi ju gärna lämna åt ungdomen. Dess-utom måste vi stanna i närheten af storher-tiginnan. Ni vet ju hur gärna hon underhåller sig med er.

Hon närmade sig estraden, på hvilken storhertiginnan tagit plats, och baron Felsenck följde henne, fast besluten som det tycktes att för intet pris i världen lämna sin plats vid si-dan af sitt hjärtas dam.

Medan dansen fortgick och Sarkow, till häl-fen dold i myrtenträdens skugga, med förtjusta blickar följde de dansande damernas retande ge-stalter, som i valstakt sväfde förbi honom, hör-de han plötsligt i sin omedelbara närhet tätt bakom den gröna bladvägen Luiz Antonio's röst, hvilken denne i anseende till bullret i sa-len icke ansåg sig behöfva dämpa, ehuru inne-hållet af de ord, han yttrade och vid hvilka Sar-kow förskräckt spratt till, helt visst icke var af-sedt för ett främmande öra.

— Jag utthärdar icke längre, hörde han sin vän i en ton af eldig lidelse utbrista, att opp-hörligt se er och kall och främmande stå i er närhet, medan likvist hela min själ flyger er till mötes på eldvingar. Jag besvär er, Elise, här medlidande med mig. Ni måste ha medlidande, ni måste laga så att vi, om också blott för en enda timme få räkas osseda, så att all den glöd mig så strömma er till mötes som nu förtår mig, spränger mitt bröst och måste leda till något vansinnigt utbrott, om jag längre nödgas dämpa den.

— Det är omöjligt, min stackars vän, allde-s om ömbligt svarade en darrande kvinnörst. Ni ser ju hur strängt jag är öfvervakad och hur svartsjukt hans blickar förfölja mig, den mans som har rätt att anse sig som min herre. Nej, nej, det är omöjligt.

Sarkow ryggade förskräckt tillbaka för den ofrivilliga indiskretion, hvartil han gjorde sig skyldig genom att stanna där han stod. Hans första rörelse var också att lämna sin plats för att slippa få närmare del af den ödesdigra hem-lighet, af hvilken han mot sin vilja blifvit med-veten. Men i detsamma kom han att tänka på, att någon annan, att en främmande kanske kunde komma att intaga denna plats. Han dar-rade vid tanken på en dylik möjlighet och insåg att han måste stanna kvar för att skydda vä-nens hemlighet för upptäckt. Han drog sig så långt som möjligt från den gröna myrtenväggen för att slippa uppfatta mera, men icke dess min-dre kunde han icke undgå att höra hur Luiz Antonio med lidelsefull glöd fortfor:

— Allt närmare, nalkas den stund, Elise, hvilken jag motser med samma kalla rysning som dödens annalkande, den stund, då jag må-ste öfver hafvet återvända till mitt hem, hvilket blifvit så främmande för mig sedan jag här slag-git rot med alla mitt väsens fibrer. Snart skall jag för er icke vara något annat än en flyktad dröm. Elise, vill ni verkligen neka mig att dit bort på andra sidan hafvet föra med mig ett minne, som allena kan skänka ljus och värme åt mitt tillkommande ensliga lif?

En djup, smärtsamt suck var det enda svar Sarkow kunde förmå.

— Nej, nej, återtog Luiz Antonio, ni kan icke vara nog grym att låta mig utan trösten af ett lyckligt minne gå den grymma älskedsstun-den till mötes. Eller har jag i mitt förmåna själfbedrageri falskt tolkat era blickars hälsning, er hands tryckning och era hula ord? Känner ni då ingenting annat för mig, Elise, än ett kallt medlidande med all min kärlek?

Sarkow hörde blott några halvkälvade, hvi-skande ord, men dessa ord måtte väl ha inne-

burit ett löfte eller en förhoppning, ty i ännu eldigare och nästan jublande ton utbrast Luiz Antonio:

— Tack, Elise, tack för detta berusande ord, hvilket skall återljud i min själ till mitt sista andetag. O, nu skola vi nog finna ett ögon-blick, då mitt hjärtas flammor fritt kunna få fladdra upp och omsluta er med all den glöd som legat gömd i mitt bröst. Vi måste finna ett sådant ögonblick, hvars minne är nog för att ut-fylla mitt kommande lifs tomhet.

— Och likväl är det och blir det omöjligt, svarade den mjuka kvinnörsten, ty jag är all-tid och öfverallt omgifven af spejande blickaroch ännu omöjligare därför att jag vill för-bli trogen min plikt, hvilken allena inger mig mod och stolthet att utthärd min sorgliga till-varo.

— Er plikt? utropade Luiz Antonio. Ges det väl någon högre plikt än den mot det egna hjärtat, mot kärleken, hvilken uppfyller himme-len och jorden och hvilken är en helig rätt, som Gud gifvit sina skapade varelser för att lyfta dem från jordens stoft till den himmelska lju-set....

I detta ögonblick spratt Sarkow förskräckt till. Han kände ett lätt slag på sin axel och när han hastigt vände sig om, såg han framför sig fröken von Herbingen, hvilken vidrört ho-nom med spetsen af sin solfjäder.

Stående tätt invid storhertiginnans estrad hade hon skickligt förstätt att inveckla hennes höghet i ett samtal med baron Felsenck och se-dan denne väl blifvit fastkedjad vid furstinnans stol, hade hon obemärkt dragit sig tillbaka för att, glidande förbi de dansande paren, uppsöka herr von Sarkow.

Den unge mannen stirrade på henne med ett uttryck af djup förskräkelse. Han tänkte på sin väns hemlighet, hvilken på denna plats löp-te så öfverhängande fara, och han drog sig där-för med en hastig och ängslig rörelse så långt som möjligt från den gröna myrtenväggen.

— Hur är det, herr von Sarkow? frågade fröken Antonio, lika förvånad som goad af det uttryck af förskräkelse, som tydligt stod att läsa i den unge mannens ansikte och hvilket hon tillskref hans förlagenhet. Kan ni bli så rädd för åsynen af en dam, hvilken vill prata bort några ögonblick med er, eftersom hon inte län-gre har lyckan att bli uppbjuden? Ni ser precis ut som ni ville undfly mig, är det artigt det, tycker ni? Men det skall icke lyckas er. Jag skall tvinga er att hålla stånd. Jag intresserar mig för ungdomens uppföstran och tror mig be-sitta någon pedagogisk talang. Således kan ni lugnt anförtra er åt mig. Om ni bara är lydig och lärtäkt, så hoppas jag få heder af er.

Han kände sig liksom insvept i den eld-ström, som bröt fram ur hennes stora ögon, me-dan hon talade till honom med ett sarkastiskt leende, men på samma gång i en hjärtligt förtrol-ig ton. Men de sakta hviskande rösterna, hvil-ka genom myrtenkronorna trängde fram till hans öron, gjorde honom oemottaglig för hennes blickars trollmakt och under fortsatta och oroliga bemödanden att komma allt längre bort från den färliga platsen, sade han med darrande röst:

— O, ni är allt för god, min nådiga fröken. Jag har icke gjort mig förtjänt af så mycken älskvard vänlighet.

— En dams vänskap kan man aldrig göra sig förtjänt af, svarade fröken von Herbingen, med välviljiga blickar betraktande hans ungdoms-friska, af den inre rörelsen än mera förskönade drag. Den är en frivillig skänk, som vi dela ut allt efter vår nyck, men hvilken man likväl må-ste visa sig värdig för att icke förlora den, och jag hoppas ni skall visa er värdig min bevägen-het, ty jag känner mig hägad att något litet sysselsätta mig med er uppföstran. Har ni, til-lade hon, i det hon slog sig ned på den stop-pade bänk som löpte längs salens väggar, medan han valde sin plats framför henne så att ingen annan kunde närma sig myrtenlundan, har ni någon gång läst historien om den lille Jehan de Saintré och la dame des belles cousines?

Sarkow nekade, helt förvånad öfver detta egendomliga samtal, medan han på samma gång oroligt lyssnade till de hviskande rösterna i martyrlusnen.

— Inte. Nå då skall ni veta, att Jehan de Saintré var page vid franska konungens hof och att la dame des belles cousines var en prinsessa, konungens släkting, hvilken visade den lilla pa-gen den ynnesten att uppföstra honom till en fulländad riddare, en stor ynnest, min herre, hvilken den lille Jehan likväl visade sig värdig, så att han utan fel och vank utgick ur sin uppföstrinnas händer. Nå, jag är visserligen in-gen prinsessa, men jag känner världen, jag lär-de känna den medan ni ännu var ett barn. När jag såg er, rann mig den där romantiska histo-rien i minnet och jag fick det infallet att bevi-sa er samma ynnest, ty ni måste veta att det icke ges någon fulländad kavaller, vid hvars uppföstran icke en dam lagt sina händer.

— O, min nådiga fröken, sade von Sarkow, hvilken knappt längre gaf akt på de hviskande rösterna, ni öfverhopar mig med allt för mycken godhet. Befall öfver mig. Jag skall kän-na mig lycklig öfver att lyda er i allt.

— Nå, jag ser, återtog hon, böjande på huf-vudet med en drootts min, att jag icke miss-tagit mig på er. Lydnaden är i själfva verket det första villkoret för att bli värdig att få åt-njuta en dets handling. Således måste ni löfva mig obetingad lydnad.

Hon drog af sin ena handske och räckte ho-nom sin hvita hand, genom hvars hvita skinn de blåkittiga ådrorna lyste fram. Han höll den-na hand ett ögonblick i sin, i det han mer med blick än ord utlofvade den erfordrade hörsamhe-ten, och skulle säkerligen fört den till sina läp-par, om icke fröken Antonio efter en flyktigt tryckning dragit den tillbaka.

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

Artstblod. Romantiserade skild-ringar ur det skandinaviska Teater, Varieté och Cirkus-livet af Carl Moussmann m. fl. Med 200 illustrationer. 32 sidor. Bunden i elegant klot-band.\$1.40
Häftad.\$1.00

Spridda blad ur komminister Frids dagbok efter hans död utgifna. 155 sidor.15c

Pickwick-Klubbens efterlämnade pepper. Roman af Charles Dickens. Översättning af Tom Wilson. Två stora delar. In-bunden per del.70c

Fredmans Epistlar. Ord och mu-sik. Af C. M. Bellman.35c

Skaldeförsk. Af Anna Maria Lenngren.35c

Vilse i lifvet. Af Gustaf af Gei-sterman.35c

Carl von Linnés Öländska re-sa.35c

Heliga Birgitta. Af Verner von Heidenstam.35c

Emilie Flygare-Carlens Romaner. Ny upplaga. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopedahl.

—Rosen på Tistelön.\$1.10

Inbunden.\$1.60

—Jungfrutornet.\$1.75

Inbunden.\$2.80

Död för världen. Roman af Alexander Dumas. En af den berömda författarens mest spännande romaner. Upplagan tryckt 1907. Kartongomsl. 25c

Vildmarken. Chicagoroman af Upton Sinclair. 3:e uppl. 408 sidor.80c

Allmän brefställare, särskildt nyt-tigt och lärorikt.35c

Ur en agitators lif. Memoarer af August Palm. Rikt illustrerad. Inbunden.\$1.75

Amerikanen, Svensk-Engelsk par-lör med uttalsbeteckning. Om-umbärlig för emigranter. Kort-fattad och praktisk.15c

August Serindberg. Röda rum-met.35c

—Nya riket.35c

—Utopier i verkligheten.35c

—Hemsöborna.35c

—Skärkläslif.35c

Odinarn af Atvatabar. En upp-täcktsresa i underjorden och Atvatabars erföring. Roman af William R. Bradshaw. 448 sid. och inb. i en mycket vackra klotpraktär i guld och färg-träck.\$1.00

Inat eller utat. En tidebild af Agnes Giberne. 216 sid. 30c

Iturban och Chechia. Skisser och utkast af Radscha.20c

Julkalpperverser och Grötröm af Gustavus. Mycket roliga. 15c

Lifens ondaka. Bilder från en gammal stad. Af Gustaf Wied. En af de roligaste böcker man kan läsa. 344 sidor.60c

Solen i Karlstad eller "Jänta a Ja". Svenskt original af Gun-nar Forsman. Inbunden i sär-skild fin komprimerad pärm. 935 sid. stort bokformat. \$1.50

Minnen från Västergötland. Hälsning till hembygden från dess i Uppsala studerande ung-dom. Andra upplagan. Med öfver 100 illustrationer. 190 sidor. 1901. 4:o format. Ori-ginalpapp.\$1.00

Lilly, eller gläddade lyckodrä-mar. Sensationsroman i två delar ur det moderna Stockholmslivet af Grimmer. 1,280 sidor och talrika heli-desillustrationer. Inb. i vack-ra särskildt komprimerade pärm.\$1.70

Häftad.85c

Cigarettrökaren. Berättelser ur verkligheten af C. Ranger Gull. 168 sidor.30c

Rosen och Rosedan. Verklighetsbildning ur Stockholmsliv-et af J. Brun. Boken inne-håller 2 delar, tillsammans 1,360 sidor med en mängd il-lustrationer, samt inbunden i elegant särskildt komprimerade pärm i flera färger. \$1.50

För kafferepet af E. L.15c

Kristus i världshistorien, af d:r F. W. Farrar. Fortsättning af "Jesu lif". Öfvers. af A. F. Akerberg. 480 sidor. 1900. 70c

Bibeln, dess betydelse och auk-toritet af d:r F. W. Farrar. Översättning af A. F. Aker-berg. 359 sid. 1898.70c

Sjökaptens son. Svensk ori-ginalberättelse från Stock-holmslivet af Cyria Wald. 128 sidor med många illustrationer af P. Hedman.20c

Förbild. Detektivroman af A. Conan Doyle.60c

Arbets söner. Ett monumen-talt illustrationsverk. Med nä-ra 400 illustrationer. Stor två-aktav. 696 sidor. Inbunden i fina pärm.\$2.75

Jul- och Nyårsverser af Gusta-vus.15c

Kvinnofruaren. Originalroman af J. Brun. Inb. i två delar med prima klotband.\$1.40

C. Rasmussen Pub. Co.

720-724 St. A. St. Minneapolis, Minn.